

Felhívás Goldgruber Simon Kocsmáros Részére

A 1944. V. 29. sz. 1724/1. i. m. kir. pénzügyőri biztosi kerület vezetőjétől.
1944. szám. *Elővétel*

Felhívás

Goldgruber Simon kocsmáros részére

Budapest.
VIII. ker. Práter utca 29. sz.

Az állami italmérési jövedékről szóló 1921. évi IV. t.-c. végrehajtása tárgyában kiadott 101.010. sz. „Utasítás” 34. szakaszának 2-ik bekezdésében foglalt rendelkezések alapján felhívom, hogy Budapest ^{területén} VIII. ker. Práter utca 29. ö. i. sz. alatt engedély nélküli ^{korlátlan} kimérést, kismértékbeni italcirútlását, ^{szeszital} nagyhereshedést, szeszital közvetítését az ezen felhívás ^(Végvis t. évi június hó 2. án zárórakor) kézbesítésétől számított 24 óra ^{belül} tekintet szüntesse be, mert ellenkező esetben a beszüntetés hivatalból fog eszközölni, ezáltal a birtokán levő összes italkészletek, valamint a kimérésre szolgáló összes mérőeszközök (hordók, edények, poharak és mértékek) elkoboztatnak.

Ezen felhívás kiadását indokoltá tette: Hdgy a székesfővárosi m. kir. pénzügyigazgatóság a 67.038/1944. V.a. fő. sz. rendeletével az 1580/1944. M. E. sz. rendelet alapján a korlátlan italmérési engedélyt azonnali hatállyal elvonta.

M. kir. pénzügyőri biztosi kerület vezetője:

Budapest, 1944. év május hó 31. én.

 Baranyai
pénzügyőri biztos.

53. sz. Vágható Kustád r. Marcell Rábóczy-ut 90.

Ez a levél értesíti apámat, hogy a zsidó törvények értelmében, visszavonják italmérési engedélyét 1944-ben.

Apám, Simon Wolf 1889-ben született Pálfán. 1945-ben változtatta meg a nevét Gömörire. Apámnak szőke bajsza és szemöldöke, zöld szeme, és fekete haja volt. A Goldgruber testvérek közül a fiúk mind kitanulták a kocsmáros és mészáros mesterségeket. Mindegyik járt ott a faluban elemi iskolába, a mesterséget pedig tanoncként tanulták ki. Nem volt erre iskola, hanem elszegődtek egy-egy kocsmáros vagy mészáros mellé segédnek, és így tanultak bele a szakmába.

Apám mint katona került föl Pestre. Itt élt az egyik testvére az Eszter, és ő segítette az elején. Mikor apám a katonaságtól leszerelt, az első világháborúban szerzett harci érdemeiért kapott különféle kedvezményeket, így kiváltotta az iparendedélyt, hogy kocsmát tudjon nyitni. Eredetileg is az volt a terve, hogy ha leszerel, nyit egy kocsmát. Abban az időben ezek állami monopóliumok voltak. De hadi érdemeire való tekintettel az apám kapott iparendedélyt és forgalmi engedélyt italmérés és dohányárúsító üzlet nyitására. Az első kocsmáját 1924-ben a 7. kerületben, a Szív utcában nyitotta meg. A Szív utcában sokat küzdöttek apámék, amíg egy alapegzisztenciára szert tettek. Utána pár évre rá kinézte magának a 8. kerületben a Práter utcában azt a kocsmát, amit aztán 1928-ban nyitott meg, és egészen a haláláig azt vezette. Az első lakásuk ott volt, ahol a kocsmája, úgy ahogy később a Práter utcában is.

A Práter utca 29-ben volt tehát a híres a Goldgruber kocsmá. Este 10 óráig volt nyitva, vasárnap kivételével minden nap. A zsidósága miatt apám, csak akkor zárt be, mikor nagyünnepek voltak. Például Újév, Jom Kippur. Hanukkakor nem zárt be, húsvétkor [lásd: Pészah] igen. Nem zsidó vendégkör volt, mert ezen a Práter utcai környéken, inkább kishivatalnokok laktak és dolgoztak. Enni itt nem lehetett, csak pogácsa volt, meg pacsnit, amit apám a pékségből hozott. Anyám segített a kocsmában apámnak, ő a kasszában volt. Apám nagyon szigorú volt, a kocsmában nem lehetett lerészegedni. Részeg embert be sem engedett a kocsmába. A környéken ő híres volt szigorúságáról. Nagyon szerette a borokat, és értett is hozzá. Volt Kispesten egy pincéje. Mindig megvett egy egész szüret termést a parasztoktól az Alföldről, a homoki borvidékről. Gombos Béla szőlősgazdával volt sokáig kapcsolata, aki Tápiószéle Gombostanyáról szállította a bort. A külföldi borokhoz nem értett, de egyébként jó szakember lett. A röviditalokat a Zwacktól vette. Mindig a képviselőjével tárgyalt. A pezsgő a Törleytől, a sör a Dréherthől jött. Volt fölirata a kocsmának "Goldgruber - sör, bor". A kocsmát apám nagyon kiépítette, mert volt ott egy külön asztaltársaság is. Volt egy külön szeparált része a helységnek, ahol ülővendégek voltak. Abrosz is volt az asztalon, hivatalnokok és kispolgárok jártak oda. Voltak állóvendégek is, akiket a pultnál szolgáltak ki. A pult előtt volt két asztal, ahova leülhettek ők is. Ezek az asztalok nem abrosszal voltak leterítve, hanem eternittal. Nagyon sokan vittek a jó házi borokból.

1938-ban behívták apámat munkaszolgálatra, néhány hónapra. Ez valami kísérlet volt, hogy hogyan lehet ezt az első világháborúban harcoló korosztályt munkaszolgálatra felhasználni. Közben pedig apáméknak a zsidótörvények értelmében magyar állampolgársági igazolást kellett beszereznie. Kivételezettséget lehetett kapni az első világháborúban való részvétel illetve eredmények miatt. A papám nagyon tevékeny életet élt. Az élete egy részét, pontosan nyolc évet, a háború töltötte ki. Ezzel is szerencséje volt, mert a német megszálláskor ő ezért kapott kivételezettséget. Apám az olyan hazafi volt, a háború már kitört és hallottuk a szörnyűségeket, akkor apám még azt mondta, hogy ezt a Horthy nem fogja engedni. Hitte azt, hogy nem fogja engedni a magyar zsidókat elpusztítani és kitelepíteni. A Horthyék ezt megcsinálták, hogy az első világháború kitüntetésű zsidó katonáit kivételezésben részesítették. A zsidótörvények apámat is sújtották volna, az ipart vissza kellett volna adnia. Állami monopólium volt abban az időben az alkoholféltérés. Akkor írta ő a különböző kérelmeket. Egészen 1944-ig kapott kedvezményt. Magyaroknak tartotta magát. Hazafias magyarnak, sírt a Trianonért, és nagyon szerette a hazáját.